

Jodi
McAlisterová

VALENTÝNSKÉ PROKLETÍ

FRAGMENT

Valentýnské prokletí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Jodi McAlisterová
Valentýnské prokletí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

VALENTÝŇSKÉ PROKLETÍ

Jodi McAlisterová

 FRAGMENT

KAPITOLA PRVNÍ

Sice jsme byli ve starých stájích, ale nikdo z nás nečekal, že bychom tam viděli koně.

Nebo snad někdo změnil význam slova „opuštěný“ a neřekl mi to? Byla jsem si celkem jistá, že to znamená pustý, prázdný, neobývaný a podobná slovníková přídavná jména. Opuštěné stáje = žádní koně. To je jasné jako facka, ne?

Ale stejně tam ten kůň stál.

Ještě před chvílí jela party na oslavu sedmnáctých narozenin Tillie Nguyenové na plné pecky. Z reproduktorů burácela duc-duc hudba tak, až vám z toho cvakaly zuby. Všichni se bavili, popíjeli, tancovali, připíjeli si lahvemi. Já zrovna s Marií řešila, jestli je lepší Taylor Swift nebo Lorde, a taky jsem si říkala, že by moje nejlepší kamarádka Pipa mohla trochu brzdit v té líbačce se svým Julianem. Přála jsem si, aby dorazil Cardy a mohla jsem se s ním taky přede všemi líbat. Pak ale najednou Marie vyjekla a začala na něco ukazovat. Hudba ztichla a byl slyšet jen děšť padající na střechu z vlnitého plechu. Všichni jsme zírali na toho černého koně, který se před námi zničehonic objevil.

Všichni ztuhli a zmlkli. A jen zírali.

Kůň ladně přešlapoval těsně na hraně světla a tmy, se kterou si chvílemi pohrával, ale nikdy nepřišel na plné světlo. Nejsem žádný odborník na chování koní, ale tohle přece není normální. Nebo ano? Aby kůň poskakoval a oháněl se po vzduchu jako boxer ve stínu,

krčil se a kýval se do stran jako uspávač hadů. Leskl se, jako by ho někdo nekonečně dlouho hřebelcoval, a déšť se po něm spouštěl jako vodopád stříbra. Byl jako ta nejzářivější, nejčernější a nejkrásnější věc, kterou jsem kdy viděla.

Chtěla jsem se ho dotknout.

Když pohladíte ten sametový kabátek, jako byste se dotýkali nebe... nebo usínali v saténovém povlečení nebo najednou vypili hodně šampaňského, které vám stouplo do hlavy, a celý svět se vám najednou zdál růžovější.

„Panejo,“ slyším Tillie vydechnout.

Chci natáhnout ruku a dotknout se ho.

Ale nemůžu se pohnout.

Jako bych měla nohy zalité do betonu. Přemýšlím, jestli jsem opilá, i když jsem měla jenom citronádu.

Určitě to půjde nějak vysvětlit. Samozřejmě že to půjde nějak vysvětlit. Bude to nějaký cirkusový kůň vycvičený k nejdívnějším tričkům, kterého nemají ve výběhu, protože, nevím, asi není sezona nebo tak něco. Každopádně to ale je cirkusový kůň. Obyčejný kůň by nikdy nebyl takhle krásný.

„Pojď sem, krasavče,“ zašeptá Marie. „Pojď sem. No tak.“

Všichni jsou jakoby úplně ztuhlí, jen Marie popojde na světlo. Kůň přestane tancovat, zastaví se a vyčkává. Jsem v šoku, že na ni nikdo nekřičí, aby zůstala stát, že to může být nebezpečné. Sakra, jsem v šoku, že na ni já nekřičím, aby zůstala stát, že to může být nebezpečné. Všechno je v tu chvíli úplně nehybné a dokonalé, takže jakékoliv vyrušení by působilo skoro jako zločin.

Marie napřáhne ruku. Kůň k ní nakloní nozdry. Marie se jich chce dotknout a –

„Vypadni!“

Něco přiletí vzduchem a zasáhne koně přímo mezi oči. Kůň s řehtáním couvne a je mu vidět bělmo a už to OMFG není hodný

kůň. Chystá se do nás tryskem vjet a srazit nás k zemi. Chci utéct, ale mám pořád ztuhlé nohy...

...pak však kůň znovu vztekle zařehotá a vyřítí se pryč, ven do noci.

Nikdo nic neříká. Nikdo se chvíli vůbec nehýbe, jako bychom se všichni zasekli na fotografii. Pak se Marie otočí a vykřikne: „Proč jsi to sakra udělal?“

„Nevím,“ odpoví Finn a začne zvracet – všude na zem, na sebe i na moje boty.

Kouzelné.

Mohla jsem ležet v posteli. Být zachumlaná pod peřinou a číst si knížku. Mohla jsem pracovat na té písničce, kterou mám panu Hunterovi v pondělí odevzdat. Mohla jsem se cpát čokoládou a dívat se na nějakou špatnou disneyovku nebo se s Mírou hádat, jestli byli INXS tou nejlepší kapelou na světě, nebo ne.

Ale místo toho jsem tady, uprostřed ničeho na *debilní* narozeninové party. Je mi děsná kosa, mám blbý šaty a poblil mě Finn Blacklin. Přesně takhle jsem si vždycky přála strávit sobotní večer.

„Panebože, Perlo, jsi v poho?“ zeptá se mě Pipa.

Neodpovím. „Díky,“ zavrčím místo toho na Finna. „Fakt díky.“

Nic neříká. Klečí a zvrací na sucho. Jedna moje část ho lituje, ale je to hodně, hodně, *hodně* malá část. Když vám poblíje boty kámoš, je to jedna věc. A s mými kamarády už jsme za ty roky absolvovali slušný počet blicích maratonů. Jenže když vás blicí dělostřelbou zasáhne nepřítel na život a na smrt, je to něco úplně jiného.

Ztěžka se odbelhám za roh do něčeho, co má být místní koupelna. Musím obloukem obejít Cama Davidsona a Annabel Youngovou, než se vůbec můžu opláchnout (grr, proč se na téhle party všichni líbají se *všemi*?). Moc mi to nejde. Jsem si dost jistá, že mám po botách. Skvělé. Takže mě v nich Cardy ani jednou nevidí. A přitom jsem na tuhle debilní party ve stájích přišla jen kvůli němu. A jen kvůli

němu jsem si na sebe taky vzala tyhle absurdně krátké šaty, ve kterých totálně mrznu, a on se ani neobtěžuje dorazit.

Jsem úplně nejvíc na dně, co jsem kdy byla.

„Sorry, Perlo,“ zadrmolí Finn a sotva se drží na nohou, když se sem dokymácí. „Nechtěl jsem –“

„Nech si to,“ odseknu a obuju si svoje zničené boty.

Zvládne dojít k umyvadlu, než začne znovu šíleně zvracet. Protože jsem (občas) hodná, chytnu mu ty jeho debilní dlouhé černé vlasy a držím mu je, než se stihne ještě víc zadělat. Cítím, jak jsou jemné a hebké. Kdybych ho měla o trochu raději, zeptala bych se, co používá za šampon. Není fér, že má tenhle blbec takhle hezké vlasy.

„Dík,“ zamumlá.

Pustím ho. Sklouzne na kolena na (nechutnou) podlahu a opře se hlavou o chladné porcelánové umyvadlo. Říkám si, že bych ho tam mohla nechat, ale je dost pravděpodobné, že by se utopil ve vlastních zvracích, a nechci, aby se to pak se mnou táhlo po zbytek života. „Jsi v poho?“ zeptám se ho.

Nesrozumitelně zasténá. Kleknu si vedle něho. „Finne. Finne. Jsi v poho?“

Otočí se na mě a podívá se na mě zpola zavřenýma očima. (Má nádherné oči, velké a zářivě zelené, i když teď jsou spíš do červena. Je to debil.) „Ty šaty ti fakt seknou,“ zamumlá.

To si toho ze všech těch lidí musí všimnout fakt on? „S kým jsi přišel?“ zeptám se ho. „Holly-Anne?“

„S Camem,“ odpoví.

Povzdechnu si. V blízké budoucnosti Cama od Annabel fakt neodtrhnu. „Pojď,“ řeknu mu. „Vezmu tě domů – panebože, co sis to udělal s rukou?“

Levou ruku má celou zarudlou a plnou puchýřů. Z některých vytéká odporně vypadající žlutá tekutina a stéká mu po zápěstí. Nevím sice, jak vypadá lepra, ale vsadila bych se, že nějak takhle.

„Nevím. Něčím jsem hodil. Po tom koni. Asi podkovou.“

„No, tak to gratuluju. Myslím, že máš alergickou reakci,“ oznámím mu.

Začínají se mu zavírat oči. Nejenom že má něco jako lepru, ještě k tomu je totálně nakalenej. Jasně. Tvrdě s ním zatřesu. „Zůstaň vzhůru,“ nařídím mu. Hledám něco, čím bych mu ovázala ruku, ale nic tu není. „Sundej si tričko,“ poručím mu.

Líně se na mě usměje a i přes ten momentálně pozvracený stav má fakt nádherný úsměv. „Vždycky jsem věděl, že mě o to jednou požádáš.“

„Mám ti jednu vrazit?“

„Ano, prosím.“

„Prostě si sundej to tričko, Finne.“

Poslechne mě, ale opilost ho připravila o všechnu obratnost, takže mu musím pomoci. Ve filmech je vždycky roztrhají zuby, ale já nemám chuť dávat si do pusy nic, co patří Finnu Blacklinovi. Zkrátka mu tu ruku zavážu celým tričkem. Vypadá, jako by měl nejhorší boxerskou rukavici na světě. „Můžeš mi to pofoukat, jestli chceš,“ prohlásí.

„Zmlkni a vstávej.“

„Jsi děsně sexy, když mi říkáš, co mám dělat.“

„Řekla jsem, abys zmlknul, Finne. Můžeš se postavit?“

Postaví se, ale nebezpečně se kymácí, takže ho prostě musím vzít za ruku a dát si ji kolem ramen. Snažím se ho podpírat a přitom ho napůl vést a napůl táhnout ven. „Jestli jsi mě chtěla, Linfordová,“ zadrmlolí, „mohlas mi to jen říct.“

Ani se mu neobtěžuji odpovédět.

Nechápu, proč všichni vždycky vzdychají, že „óóó, Finn, je tááák sexy!“ Je nechutný. Jako jo, jasně, je strašně krásný na pohled, ale když vás někdo od pěti let mučí a vzájemně se nenávidíte, tak vás to přestane zajímat. A když vám pak ještě ten někdo pozvrací boty, moc to vašemu vztahu nepomůže.

„Kde je Marie?“ zeptám se Tillie a Pipy, když Finna vyvěču ven. Tillie se rozšíří oči úžasem, když vidí našeho třídního Casanovu, jak je bez trička omotaný kolem mě jako šála. Je mi jasné, že tohle mi budou připomínat už *navěky*. Proč, proč musím být tak debilně zodpovědná?

„Nevím,“ odpoví mi Pipa. „Co mu je?“

„Je na šrot,“ hlesnu.

„Servala mi tričko z těla,“ zadrmolí Finn. Tillie předstírá, že se neušklíbala, ale očividně se jí to nedaří. Uf.

„Chceš, abych řekla Julianovi, aby ho odvezl domů?“ zeptá se mě Pipa.

Měla bych ji poslechnout – Pipin přítel Julian je Finnův kamarád, na rozdíl ode mě – ale potřesu hlavou, protože jsem si, ani nevím jak, evidentně vypěstovala nějaký mučednický komplex. „Já už stejně jdu,“ namítnu. „Je mi strašná kosa a mám zničený boty. Odvezu ho. Všechno nej, Tillie.“

„Dík,“ odpoví Tillie. Asi pět vteřin potom, co jsem se otočila, uslyším, jak vybuchnou smíchy.

Někoho zabiju. Možná Pipu nebo Tillie. Nebo radši Finna. Anebo sebe.

Bez cavyků odhodím Finna na přední sedadlo a sednu si za volant. „Opovaž se tady zvracet,“ varuju ho. „Je to mého bráchy. Jestli ho pobleješ, platíš za vyčistění.“

„To je fuk.“

„Ne, není to fuk,“ odseknu. „Myslím to vážně, Finne. Opovaž se.“

„Slibuju, slibuju,“ odpoví s rukama nad hlavou. „Nevyšiluj, Linfordová.“

Projedu polní cestou zpátky na hlavní silnici. Světla se na okamžik odrazí od zorniček něčeho v křoví a mě na vteřinu napadne, že to je zase ten černý kůň, ale je to jen vačice. „Kde bydlíš?“

„Tady jeď doprava,“ naviguje mě a hlava mu přitom padá na pás.

„Neusínej.“

„*Neusínám,*“ odpoví a sjede mě pohledem, jako kdybych po něm chtěla, aby za mě do konce roku dělal úkoly na matiku.

Oba se odmlčíme, ale není to rozpačité ticho. Když se dva lidi nesnáší, nemůže se mezi nimi rozhostit rozpačité ticho. Prostě to není možné. Nemůžete být v rozpacích, když plánujete, jak se něko- ho zbavit.

Proto mě taky překvapí, když Finn řekne: „Co to bylo s tím koněm?“

„Nevím. Doleva, nebo doprava?“

„Doleva. Odkud myslíš, že se vzal?“

„Nevím, z lesa? Utekl někomu ze stájí? Kdoví? A co na tom záleží?“

Na chvílku se odmlčí. „Tebe to nevyděsilo?“

Zamyslím se nad tím. Nedokážu si toho koně jasně vybavit – teda, pamatuju si, že tam byl, ale jako bych měla tu vzpomínku na okra- jích rozostřenou šedivým nebo béžovým filtrem. „Asi to bylo trochu divný.“

„Přemýšlej o tom, Perlo,“ naléhá na mě. „Kde se tam vzal? A proč jsme tam jen tak všichni stáli jako magoři a zírali na něj?“

Stojíme na křižovatce, tak se na něj podívám. „Proto jsi po něm hodil tu podkovu?“

Pokrčí rameny. „Nepřemýšlel jsem. Vylétla mi z ruky dřív, než jsem si uvědomil, co dělám.“

„Tobě nedošlo, jak to mohlo být nebezpečné? Co kdyby se ten kůň vrhl na nás, místo toho, aby vyběhl ven?“

„Teď jsem ti řekl, že jsem nepřemýšlel!“

„No a proč jsi nepřemýšlel?“

„Já nevím! Jaksi jsem se nezarazil, abych si řekl, *hmmm, proč jsem se nad tím nezamyslel?, že?*“

Znechuceně zakroutím hlavou. „Jseš idiot.“

Naštvaně vydechne a zkříží si ruce na holých ramenou. „Tady do- leva.“

„Ano, vaše veličenstvo.“

Už se spolu nebavíme, jen mě navádí. „Díky za odvoz,“ poděkuje mi, když zastavím před domem.

Za normálních okolností a s normálními lidmi bych řekla, „nemáš zač“ nebo „jasná věc“ nebo tak něco, ale tohle nejsou normální okolnosti a jsem s Finnem, takže mu neodpovím. Chci odsud co nejrychleji odjet, abych už nemusela ani minutu předstírat, že jsem si nevšimla jeho vypracovaného břicha.

Otevře si dveře, ale než vystoupí, otočí se na mě. „Hele, Perlo?“

„Co?“

„Nespi dneska s otevřeným oknem.“

„Cože?!“

Potřese hlavou. „Jen mám takový pocit...“

„Jaký pocit? Že mi oknem proskočí zlý černý kůň?“

„No tak sorry, že se starám!“ odsekne. „Čau ve škole.“ Zabouchne dveře a já okamžitě odjíždím.

Na konci se musím otočit, a když znovu míjím jeho dům, vidím, jak zvrací do záhonu. Blé. Ale aspoň že neblil v Mírově autě.

Přemítám, jestli by se Holly-Anne pořád tak líbil, kdyby i jí oblil boty. Nebo Marii nebo kterékoliv jiné z těch sedmi tisíc holek (když se držím s odhadem při zemi), se kterými chodil. Možná že je, jak o něm jednou Tillie řekla, totálně a fakt mega sexy, ale když ujdete kilometr v botách, co vám někdo pozvracel, přestane vám tak připadat.

A platí to i o Finnovi.

* * *

Když přijdu domů, Eda je ještě vzhůru. „Jsi tu brzo,“ řekne a zvedne překvapeně hlavu od notebooku, když vejdu dovnitř. „Říkala jsem ti, že v těch šatech nastydeš.“

„Byla mi strašná kosa,“ prohlásím upřímně a hodím ty zničené

boty za zadní dveře. „Ale odešla jsem spíš kvůli jednomu blicímu incidentu.“

Eda zkříví nos: „Blé.“

„O jakém blití to mluvíte?“ zeptá se Míra a vyjde ze svého pokoje. „Copak jsi to zase vyváděla, rebelko jedna? Ty sis roztrhala šaty?“

„Zasáhly mě cizí zvratky. Bylo to nechutný. A šaty jsem si neroztrhala. Ale boty jsou v tahu.“

„Zvracení na terč si pamatuju,“ pronese Míra s hranou tesklivostí. „Užívej si tyhle chvíle na maximum, Perličko – až budeš stará jako já s Edou, bude ti blití a další srandy chybět.“

Míra s Edou jsou mí starší sourozenci (že jsme příbuzní, poznáte hned, protože všichni tři máme stejně hnědé oči a světlé vlasy, které musíte nejdřív projet žehličkou, než začnou aspoň trochu spolupracovat). Jsou to dvojčata, je jim dvakrát tolik co mně, a vychovávají mě od čtyř let. Ani na vteřinu bych neváhala a zvolila bych oba nejlepšími lidmi vesmíru, jen kdyby si ze mě tak rádi nedělali srandu.

„Máš ještě další zajímavou historku?“ zeptá se Eda. „Jak se má Pipa?“

„Je napojená na Julianovu pusu,“ odpovím kysele. „Když se na ně dívám, mám občas pocit, že jí chce prokousnout tvář.“

„Možná že chce,“ podotkne Míra.

„To by bylo skvělý,“ přidá se Eda. „Článek o tom, jak mladý kanibal ukousl přítelkyni obličej, by byl mnohem zajímavější než ta kravina, o které teď píšu. Jenže ono by bylo zajímavější psát i o tom, že když se něco natře barvou, za chvíli to uschne.“

„Jsem fakt ráda, že bys pro novinářskou kariéru obětovala obličej mé nejlepší kamarádky,“ konstatuju.

„Byl tam i Cardy?“ zeptá se Míra. Zní nevinně, ale v očích mu zajiskří.

„Ne,“ odpovím a dokážu se nezčervenat. „Ale bylo tam něco jiného. Fakt divný kůň.“

A zatímco Míra uvaří čaj a Eda udělá tousty, povyprávím jim, jak to bylo s tím koněm. Oba se shodnou, že to je fakt bizarní, a začnou nadhazovat nejrůznější vysvětlení, jedno bláznivější než druhé. Po chvíli mě od smíchu sice bolí břicho, ale už ten sobotní večer není tak špatný.

O Finnovi jim ale neřeknu. Říkám jim prakticky o všem, co se v mém životě děje. O Finnovi jim ale budu říkat jen to, jak strašně moc mu chci jednu vrazit do toho jeho debilního (dokonalého) ksichtu.

* * *

V neděli celý den prší a déšť neustává, ani když jdu v pondělí do školy. První hodinu máme moderní historii s profesorkou Raovou. Ve třídě to smrdí jako v psí boudě. Jako by všechno bylo úplně navlhle a každou chvíli měla na stěnách začít růst plíseň.

Sedím vedle Pipy, která si jednou rukou pilně píše poznámky a druhou se pod lavici drží s Julianem. Já si napůl píšu a napůl pozoruji Finna na druhé straně třídy. Levou ruku má obvázanou, ale pravou si rozhodně nic nepíše – místo toho to vypadá, že se kružítkem snaží něco vyrýt do lavice. Není to nic zvláštního. Myslím, že během studia na Haylesfordské střední už zlikvidoval aspoň pět lavic.

Finn zvedne hlavu a skoro mě přistihne, jak se na něj dívám. Rychle se otočím zpět ke svým poznámkám a k přednášce profesorky Raové. Snažím se soustředit, ale nejde mi to. Jednoznačně si budu muset později půjčit Pipiny poznámky. Mám kliku, že je nejpilnější zapisovatelka na světě, i když se z půlky soustředí na svého přítele.

(Hele, nemyslete si, že Juliana nenávidím, oukej? Nejsem jedna z těch holek, co se zhroutlí, když si jejich nejlepší kámoška najde klučka a ony nikoho nemají! Nejsem žárlivá a nebudu se chovat jako úplná kráva, dokud se s ním nerozejde, a pak se budu cítit mnohem

líp! Jde jen o to, že jsou spolu teprve pár týdnů a ještě jsme s Julianem nepřišli na to, jak se o Pipu podělit. A navíc tady je ta věc s jeho bývalkou, se kterou se kamarádím. Marie už ho sice pustila z hlavy, ale když se rozešli, musela jsem se postavit na její stranu. Před Pipou sice chodil ještě s Triciou a pak se s ní rozešel, ale... brr. Střední škola je někdy úplně jako telenovela.)

Ještě jednou se na Finna kouknu – už se na mě díkybohu nedívá – a otevřu si sešit, AKA To, Kam Si Perla Zapisuje Nápady Na Texty Songů, Když By Měla Myslet Na Něco Úplně Jiného, a začnu psát. Jedním uchem sice pořád poslouchám výklad, ale moc ho nevnímám. Albert Speer. Válečné zločiny. Norimberk. Zelené oči. Dlouhé černé vlasy...

„- copak, Jamesi?“

Zvednu hlavu a okamžitě zapomenu, co jsem chtěla napsat. Cítím srdce až v krku.

„Mám vzkaz od pana profesora Daye,“ řekne Cardy ve dveřích. „Má za ním přijít Perla. A taky Finn.“

„V pořádku,“ odpoví profesorka Raová. „Buďte prosím na oběd zpátky a zjistěte si, co bude za úkol.“

„Ano, paní profesorko,“ řeknu a zastrčím si knížky do tašky. Zamumlám ahoj k Pipě a jdu za Finnem a Cardym. V duchu si neustále opakuju *buď nad věcí, buď nad věcí, buď nad věcí*.

Cardy je James Cardigan, nejchytřejší kluk v našem ročníku. Je vysoký, hezký a prakticky vypadá jako mladá verze Alexandera Skarsgåarda. Jestli vám to ještě nedošlo, je to víceméně kluk mých snů. A jsem si na 99% jistá, že já bych zase mohla být holkou jeho snů, pokud by si někdy milostivě všiml, že, no, existuju a tak.

„O co jde?“ zeptá se Finn, když vyjdeme ven.

„Nemám páru,“ odpoví Cardy. „Byl jsem na fránině, když přišel Molloy, že vás mám vyzvednout a dovést za ředitelem.“

„Doufám, že nemáme průšvih,“ hlesnu.

Finn se ušklíbne. „Ty bys nemohla mít průšvih, ani kdybys chtěla, Linfordová.“

„Což se tobě naopak nikdy nepoštěstí,“ odseknu.

„Hele, vy dva, dejte si voraz,“ řekne Cardy a naznačí rukama pauzu. „Jestli se zabijete, tak teprve budeme mít průšvih.“

Finn se zasmušile odmlčí. „Jaká byla Tilliina party?“ zeptá se mě Cardy.

„Byla tam strašná kosa. O moc jsi nepřišel.“ Až na ty sexy šaty, co jsem si kvůli tobě vzala.

„No, lilo jak z konve, tak jsem tam nakonec nešel,“ prohlásí Cardy bezstarostně. „Měl jsem strašně moc úkolů, tak to stejně nemělo cenu.“

Líbí se mi, jak se Cardy učí. Je fakt bedna, pracuje na sobě a to fakt hodně obdivuju. Jenže když si teď vzpomenu na ty hodiny, které jsem strávila tím, že jsem a) se strojila na tu party a b) v těch debilních šatech skoro umřela na podchlazení, chce se mi ho kopnout do ksichtu.

A pak ho samo odtáhnout někam do rohu a líbat se s ním.

Po očku se podívám na Finna ve stejnou chvíli jako on na mě. Vzpomenu si, jak mi řekl: *Ty šaty ti fakt seknou*. Bože.

„Nevíte, jestli je dneska ve škole Marie?“ zeptá se Cardy. „Máme ji taky vyzvednout.“

„Myslím, že tady není,“ řeknu. „Neviděla jsem ji. Ale slyšela jsem, že se na té party dost zřídila, tak má možná ještě kocovinu.“

„Její rodiče asi zase někam jeli,“ prohlásí Finn. „Taky bych zůstal doma.“

Jasně že jo. Mladistvý delikvent.

Cardy mě pustí do dveří ředitelny, protože je gentleman a vůbec celkově skvělý člověk. Musíme pár minut počkat, než si nás pan Day zavolá. Jsem z toho dost nervózní. Kdyby si zavolal jen mě s Cardym, měla bych za to, že jde o něco pozitivního (i když bych pořád byla nervózní, protože by to přece pořád byl Cardy), jenže když je tu s námi i Finn, znamená to jen jedno: máme průšvih.

Nejsem šprt. Jen abychom si to vyjasnili hned na začátku. Nesnáším ranní vstávání do školy. Párkrát jsem předstírala, že jsem nemocná, abych tam vůbec nemusela. Nesnáším učení, ale na známkách mi záleží, takže úplně na to nekašlu. Do hodnocení mi vždycky píšou, že jsem „bystrá“ a „snažím se“, ale nejsem geniální nebo tak něco.

Jsem prostě hodná studentka. Zdůrazňuju to slovo hodná. Nejsem a nikdy jsem nebyla žádná průšvihářka.

„Co jsme podle vás udělali?“ zeptám se Cardyho nervózně.

„Klid, Perlo – třeba jde o něco pozitivního.“

„Když je s námi Finn?“

„Já tě *slyším*,“ ozve se Finn významně.

„Já vím,“ odseknu.

Finn se na chvíli odmlčí.

„Možná že jde zase o ty naše narozky na Valentýna,“ nadhodí. „Víte, jak nás všechny čtyři pořád nutili dělat haló kolem toho, že jsme se narodili na Valentýna? Jaká to je šílená náhoda, že jsme na jedné základce, a fotili nás společně?“

„Proč by to řešili teď?“ zeptám se. „Je červenec.“

„Tak sorry, že jsem přišel s nějakou teorií,“ odsekne Finn.

„Můžete dál,“ přeruší nás našťěstí sekretářka dřív, než se do sebe opravdu pustíme (a dostaneme se tak do ještě většího průšvihy).

Profesor Day je náš ředitel. Jsou mu snad čtyři tisíce let a taky na to vypadá. „Dobré ráno, Jamesi, Finne a Perlo,“ pozdraví vás. „Kdepak je Marie?“

„Je nemocná,“ odpoví Cardy.

„Aha, chápu,“ přikývne pan Day. „Řekneme jí tedy tu dobrou zprávu, až přijde.“

Dobrou zprávu? Takže nakonec v žádném průšvihy nejsme. Uf. Ale Finn –

„Jsem si jist, že určitě víte, proč jste tady,“ prohlásí profesor Day s úsměvem.

Chvilku si říkám, že měl Finn pravdu a vážně jde o to, že všichni máme narozeniny na Valentýna, ale pak mi to dojde. No to si dělají *srandu*.

„O víkendu jsme sečetli volební hlasy,“ pokračuje profesor Day, „a s radostí vám oznamuji, že jste byli zvoleni předsedou a předsedkyní a místopředsedou a místopředsedkyní školy. Až maturanti na konci školního roku dostanou studijní volno, převezmete si své funkce.“

Oukej. To není špatný. Vlastně, když z téhle rovnice vyškrtnu Finna, je to *skvělý*. Vlastně docela chápu, proč byl Finn zvolen místopředsedou – je oblíbený a tohle je soutěž v oblíbenosti. Místopředsedové toho *upřímně* zas tolik nedělají (což je super a jsem si jistá, že i kvůli tomu se Finn vlastně ze *srandy* přihlásil). A to znamená, že budu mít všechno na starosti já s Cardym. Dostaneme nejrůznější vedoucí funkce, budeme spolu neustále trávit mraky času a to samozřejmě povede k tomu, že –

„James s Marií jsou našimi novými místopředsedy, zatímco Finn s Perlo se stanou školními předsedy,“ oznámí nám profesor Day.

To bude naprosto *skvělé* – moment, *cože?*

„Gratuluju, kámo,“ řekne Cardy a plácne Finna po zádech.

Finn neodpoví. Stejně jako já zírám na profesora Daye s výrazem naprostého zděšení.

„Probíral jsem to s profesorským sborem, a i když zazněly určité obavy, nakonec jsme se rozhodli výsledek voleb respektovat,“ prohlásí profesor Day a je jasné, že tím naráží na Finna. „Jsem si jist, že oba ke své nové roli přistoupíte s velkou zodpovědností.“

„Ale –“ proneseme s Finnem současně.

„To je vše.“

Tak je to oficiální. Tohle bude nejhorší rok *vůbec*.

„A Perlo, Finne, ještě jedna věc,“ dodá pan Day. „Zítřka do vašeho ročníku nastupuje nová studentka. Byl bych rád, kdybyste ji v rámci své nové pozice provedli po škole.“

„Samozřejmě,“ odpovím automaticky.

„Výtečně. Vyzvednete ji tedy zítra na nádvoří před školou – v osm hodin?“

„Ale –“ protestujeme společně.

„To je vše.“

Skvělé. Naprosto boží. Nejenom že budu celý rok pracovat s Finem – což v praxi znamená, že budu pracovat za dva, když bych mohla pracovat lomeno líbat se s Cardym –, ještě budu muset zítra odejít dřív z práce a ukecat Davea, aby mě kryl. Což znamená, že si vydělám míň peněz – a už jsem říkala, že budu muset trávit čas s *Finnem*?

Jsem si tak na devadesát procent jistá, že mě vesmír nenávidí.

* * *

Po škole jdu na hodinu zpěvu s panem Hunterem (čtěte: devadesát minut poslouchám, jak na mě řve) a pak dojdu do novin, abych počkala, až mě Eda odveze domů. Během dne se mi trochu zvedne nálada, když se soustředím na to, že budu školní předsedkyní, ale je dost těžké si ji udržet, když musíte jít půl kilometru v prudkém lijáku a navíc jste přišli o příležitost pracovat s láskou svého života.

A pak to jde ještě víc z kopce, když při vstupu do budovy potkáte Helenu.

„Zdravíčko, Perlínko!“ vypískne na mě. „Posaď se! Vem si časopis! Uvařím ti čaj! Ach ne, jsi celá promočená! Sundej si kabát, chudinko!“

Helena používá jen zvolací věty. Je to Edina kolegyně/úhlavní nepřítelkyně – což Eda nikdy nepřizná, protože si myslí, že se jí to maličké soutěžení v Haylesfordském deníku netýká, ale je to tak. Helena mi vždycky říká Perlínko a pečuje o mě. Ptá se, jak se mám a co je nového, jestli mám přítele, a většinu času mám chuť jí jednu vrazit.

Jenže jde o to, že taky chodí s Mírou, takže na ni musím být milá. Což je na tom to nejotravnější.

„Ahoj, Heleno,“ pozdravím a položím si aktovku na zem. „Je tu Eda?“

„Je na schůzce s redaktorem, ale každou chvilku by měli končit,“ odpoví Helena. „Tak povídej, co všechno je nového? Zažilas něco zajímavého nebo vzrušujícího?“

Fakt jí nehodlám říct, že mě zvolili předsedkyní školy, dřív než to řeknu Edě a Mírovi, tak jí místo toho alespoň stručně odvyprávím svoje zážitky z Tilliiny oslavy, a jak se tam objevil ten kůň, aby nezačala otravovat s mojí hodinou zpěvu a jestli si jsem vědoma svého talentu a že bych se měla přihlásit do *Austrálie hledá superstar* nebo *X Faktoru* nebo do *Austrálie má talent*, protože přeci vím, že bych vyhrála, že ano, i to, že by pro mě hlasovala, že.

Oči se jí rozšíří překvapením. „Kůň?“ zeptá se. „Černý kůň? A dotkl se ho někdo?“

„Hmm, to nevím,“ zamyslím se. „Marie byla docela blízko, ale nevím, jestli se ho vážně, nějak dotkla.“

„Ten chlapec, který ho zahnal pryč, musel být hodně statečný,“ prohlásí Helena upřímně.

Nevím, jestli „Finn“ a „statečný“ jsou dva výrazy, které si dokážu v hlavě spojit. „Finn“ a „otravný“ možná. „Finn“ a „otravně sexy“ bohužel taky. „Finn“ a „kéž bych nemusela věnovat tolik času a energie tomu, že na něj myslím“, každopádně.

„A kdo to byl?“ zeptá se Helena.

Nadechnu se, abych odpověděla, ale naštěstí Eda vyjde ze dveří dřív, než Helena stačí zorganizovat petici za Finnovo svatořečení. „Ahoj, Perličko,“ pozdraví mě. „Promiň, že to tak trvalo. Tak jdeme.“

Vzhledem k tomu, že na Helenu máme s Edou naprosto stejný názor, odcházíme velice rychle. Je mi naprostou záhadou, jak to Eda dělá, že s ní tráví každý den v jedné kanceláři a neřve na ni. Moje sestra není zrovna plachá jako srna, a když trávíte čas s Helenou, je to, jako byste škrábali nehty po tabuli.

Pokud teda nejste Míra. Helena asi musí mít nějaká skrytá pozitiva nebo tak něco. Ale asi budou fakt hodně skrytá, protože Eda ani já jsme si jich doted' nevšimly. Ale zase ani jedna nejsme tak geniální jako Míra, takže možná prostě nemáme dost vysoké IQ, co já vím.

Když dorazíme domů, Míra zrovna vstal. Sedí u stolu v kuchyni ve starém tričku INXS, čte si nějaký počítačový manuál a pije kafe. Vlasý má ještě rozčuchané ze spaní. Lidé si obvykle myslí, že je divný, když jim řeknu, že je noční pták. Já ho ale jiného neznám, takže mně to přijde normální. „Ahoj, holky,“ pozdraví nás, když vejdem. „Máte se?“

„No,“ nadechnu se, „mám novinku.“

„Ále, to zní zajímavě!“ prohlásí Míra. „Tak povídej.“

„Nejdřív mi zabubnujte.“

Míra s Edou poslušně zaklepou na to, co mají po ruce. „Takže...“ zeptá se Eda.

„Zvolili mě předsedkyní školy.“

„To je skvělý!“ vykřikne Eda.

„Ty jsi úžasná, Perličko!“ Míra vstane a obejmě mě, až mě zvedne ze země.

K večeri Míra připraví moje oblíbené tacos a pak si dáme polárkový dort, který schováváme v mrazáku pro zvláštní příležitosti. Eda se pohádá se Mírou o to, kdo z nich se ve škole víc ulejšval, a já je musím udobřovat, takže jim nakonec oběma vynadám do úplně stejných delikventů a prohlásím, že vůbec nejsou tak dokonalí jako já, načej mi na oplátku řeknou, že jsem kyborg, a vůbec je to boží večer... než je teda po večeri a já se musím pustit do toho hororu zvaného domácí úkoly.

Možná jsem sice modelová studentka, ale jako každý normální člověk nesnáším učení, takže si musím úkoly alespoň trochu zpříjemnit. Vždycky si k tomu zapálím dvě velké svíčky, pustím si tak nevýraznou hudbu, že mě fakt nemůže vyrušovat, a v šuplíku ve stole mám zásoby čokolády. A – to vůbec nejhorší – i když k učení

nepotřebuju počítač, stejně ho mám zapnutý a připojený k netu... s otevřeným Facebookem.

Totální prokrastinace, já vím, ale o to ve skutečnosti úplně nejde. Jednou za čas – řekla bych něco mezi „zřídka“ a „občas“ – si s Cardym píšeme na chatu a vedeme úžasné rozhovory. Takže každý večer, kdyby se náhodou rozhodl, že to bude zrovna dneska, mám Facebook otevřený, když píšu úkoly. Ano, jsem si vědoma, že mi to úplně nepomáhá při soustředění, ale v žádném předmětu nepropadám, tak co.

Dneska to ale na tenhle druh večera nevypadá. Pečlivě dodělám úkol na angličtinu a už jsem v půlce dějepisu, ale Cardy se na chatu neobjevuje. Ach jo.

Bezmyšlenkovitě kliknu na Finnův profil. Nemám ho mezi přáteli, ale jeho profil není nijak zabezpečený, takže ho občas stalkuju. Na profilovce je se svým mladším bráchou na pláži, což mi přijde překvapivě sentimentální. Na zdi má milion postů od Holly-Anne. To mě nepřekvapuje. Svoje fotky má prakticky jen ze surfování a rybaření, ale taky ho lidé ze školy označili na spoustě fotek z nejrůznějších večírků a tak. Jedna fotka z Annabeliných narozenin ho naprosto vystihuje: sedí rozvalený na gauči, v jedné ruce cigaretu, v druhé pivo, na klíně Holly. Chce se mi zvracet.

Eda vejde do pokoje a já rychle zaklapnu notebook. Ušklíbne se na mě. „Máš telefon,“ řekne a předá mi ho.

„Díky,“ odpovím a celá zrudnu. Eda zakroučí hlavou a při odchodu se tiše zasměje. Budu jí to muset vysvětlit později. „Haló?“ pozdravím do telefonu.

Volá mi pan Hunter, můj učitel zpěvu. „Perlo,“ řekne mi, „mám pro vás příležitost.“

Vyjde z toho, že mi domluvil vystoupení v Šafránu, což je docela cool restaurace, kde každý pátek večer hraje živá hudba. „Budou k vám upřímný – nejsem si jistý, jestli jste na to připravená,“ pokračuje, „ale jestli se máte zlepšit, musíme to vyzkoušet naostro před lidmi.“

Pan Hunter, jak jste asi pochopili, je velmi pozitivní člověk. Velmi ho těší, když se kvůli němu cítím pod psa, ale žijeme v malém městě a pan Hunter je jediný solidní učitel v okolí, takže se mu nemůžu zrovna vyhybat. Říkám si, že díky jeho přístupu a) mám hroší kůži, b) zvládám jakoukoliv reakci na svůj zpěv, pokud mě teda někdo nemá upálit na hranici, ale grrr. Víím, že jsem obstojná muzikantka. Někdy bych si přála, aby to trochu víc ocenil.

Mezi dávkami invektiv dáme dohromady seznam písní („ne, to vám zpívat nedovolím, naprosto byste se znemožnila,“ je přece tou nejlepší frází k motivaci studentů, ne?). Pak se vydám vrátit telefon a říct o tom Edě a Mírovi. Podle předpokladů jsou nadšení jako vždycky, když mám někde vystoupit, a okamžitě slíbí, že pozvou všechny svoje známé.

Vrátím se ke stolu, abych dodělala úkoly, jenže ke svému zděšení zjistím, že mi *před dvaceti minutami* napsal Cardy.

Panebože. Krize.

Perla Linfordová: cau cardy! promin byla jsem pryč – nekdo mi volal.

Musím počkat snad pět minut, než mi konečně odpoví, a během té doby umřu snad na tisíc způsobů. Ale pak konečně:

James Cardigan: cau, v poho!

Ufff. Situace je pod kontrolou. Krize zažehnána.

Perla Linfordová: nabídli mi abych v patek zpívala v safranu!

Zalituju, že jsem tohle napsala, hned jakmile to odešlu. Kde je moje návnada? Jak ho přiměju pokračovat v konverzaci? Můžu mu napsat ještě něco, než odpoví?

Perla Linfordová: nechces přijít?

Proč jsem to napsala? Proč? Jsem největší lama na světě. Je mi jasné, že se mi teď totálně nahlas směje, protože jsem *naprosto* –

James Cardigan: to bych fakt rad!

Jsem geniální.

Chvilku nato musím počítač vypnout, protože jdu ráno do práce,

ale když si lehnu, nemám na spánek ani pomyslení, i když vím, že se ráno budu proklínat, až mi v pět zazvoní budík. Cardy se na mě přijde podívat.

V hlavě si plánuju, jak to proběhne. Cardy bude sedět u stolu v rohu a nadšeně mě bude poslouchat. Bude obdivovat moje šaty, nohy, ramena, krk, blond vlasy i hlas. Přistoupí ke mně a slova nebudou potřeba. Vezmu ho za ruku a společně se vypaříme.

Šatna je tam sice prťavá a je v ní naprostá tma, ale nám to bude jedno. Cardy mě hladově políbí, já mu polibek opětuju a ruce mu vpletu do vlasů. „Vždycky jsem chtěl jenom tebe, Perlo,“ zašeptá mi do ucha, „vždycky jsem chtěl jen tebe.“ A pak společně vyjdeme ven a budeme se držet za ruce a od té chvíle budu zpívat jen love songy a všechny budou pro něj a Eda si ze mě bude strašně utahovat, ale mně to bude fuk, protože bude konečně můj, jenom můj...

* * *

V restauraci je šero, světla potemnělá, na stolech svítí svíčky. Sedím u klavíru. On sedí u stolu v rohu.

Cítím, jak se na mě dívá. Přistoupí ke mně a slova nejsou zapotřebí. Podá mi ruku. Chytnu se ho.

Hladově mě líbá a tlačí do kabátů. Zvedne mě ze země, ruce mám ve vzduchu a v uších cítím jeho horký dech. „Vždycky jsem chtěl jenom tebe, Perlo,“ vydechne trhaně. Nejsem schopná vyslovit žádná slova, jen jeho jméno. Emoce, které mnou lomcují, jsou příliš intenzivní na cokoliv jiného: „Finne – Finne!“

Otevřu oči. Prudce a zhluboka vydechnu. Potím se, jako uprostřed léta.

Můj mozek je *mega* zrádce.

KAPITOLA DRUHÁ

Zrzek Dave mě ve tři čtvrtě na osm zatahá za plavky. To už mám za sebou dvě hodiny zírání do blba a dřímání. Ukázalo se totiž, že když člověka uprostřed noci proberou zrádné myšlenky z přílišného romantického snu a už nedokáže usnout, takže stráví zbytek noci se sluchátky připojenými ke klávesám a píše texty, aby se ze svých pocitů vypsál, bude utahaný. A když navíc sleduje, jak lidi plavou, dostává ho to do totálního tranzu. Věřte mi. Dělán v místním bazénu plavčíka už skoro rok. Víím, o čem mluvím.

A taky víím, že to se studenou sprchou je naprostý nesmysl. I když jsem se ráno sprchovala ledovou vodou, toho snu jsem se nezbavila. Rozhodně to nebylo poprvé, kdy jsem tuhle konkrétní hypotézu vyvrátila.

„Sorry, cože?“ zeptám se Davea.

„Ty jo, ty se vůbec nesoustředíš,“ řekne Dave. (Zrzek Dave je druhým ranním plavčíkem a v současnosti taky jediná osoba, se kterou jsem kdy chodila. Byly to nejspíš nejdivnější tři týdny mého života a skončily... no divně. Ale zůstali jsme kamarádi. Svým způsobem.) „Co je? Jak sem slíbil, přišel jsem tě vystřídat, abys mohla do školy. Tvoje přání je mi rozkazem.“

„Vypadáš nějak bledě – jsi v pohodě?“

„Ale jo, jsem,“ odpoví a okamžitě se rozkašle.

„Jsi si jistý?“

„Jo, jo – běž.“

No dobrá. Jestli hodlá nakazit veřejnost prasečí chřipkou nebo co to má za chorobu, je to jeho věc.

Zamává mi na rozloučenou. Napůl mu taky zamávám, ale přemyslím, co teď asi dělá Cardy. Kdyby byl vesmír spravedlivý, měla bych dneska ráno sraz s ním a s tou novou holkou, ale místo toho tam má být Finn. Grrr.

A kdo myslíte, že nedorazí?

„Jsi si jistá, že bychom neměli začít s tou prohlídkou?“ zeptá se mě ta nová holka. Je drobná se světlými kučeravými vlasy, zářivě zelenými očima a nejdokonalejší pletí, jakou jsem kdy viděla. Normálně bych na ni okamžitě žárlila, ale to bych musela mít v hlavě prostor na něco dalšího kromě vzteku.

„To snad není ani možné, že nedorazil,“ vybuchnu.

„Ehm, už je skoro čtvrt na devět, takže –“

„Jo, máš pravdu,“ řeknu. Školní předsedkyně by asi neměla vypadat jako „vzteklá fúrie“. „Promiň – jak jsi říkala, že se jmenuješ?“

„Jenny.“

„Jenny. Dobře, tak jdeme.“

Trochu se uklidním, když Jenny ukazuju, co kde je, a říkám si, že pomstu si naplánuju na první hodině. Je mi jí trochu líto – musí to být docela těžké začínat na nové škole ani ne rok před maturitou. „Odkud ses sem přistěhovala?“ zeptám se.

„Ale, zdaleka,“ odpoví neurčitě.

Normálně bych se vyptávala dál, ale vlastně mě to moc nezajímá (protože jsem neuvěřitelně milá a sympatická bytost), tak ji představím svým kamarádům a nechám je mluvit místo sebe.

„Ahoj, Perlo,“ pozdraví mě zezadu Cardy.

„Ahoj!“ vykřiknu a snažím se nezrudnout, protože jsem fakt lama.

„Co nového?“

„Ehm –“ *dělej, vymysli něco!* „– ještě ses neseznámil s naší novou spolužačkou! To je Jenny.“

„Ahoj, Jenny,“ pozdraví ji. „James Cardigan – ale říkej mi Cardy jako všichni.“

„Jasně, Cardy,“ řekne Jenny a potřeše mu rukou. „Těší mě.“

Určitě si říká, jak je ráda, že se seznámila s někým normálním po tom, co jsem ráno předvedla.

„Cardy bude naším místopředsedou,“ řeknu.

„Ale to nejsi ty, na koho je naštvaná, ne?“ zeptá se Jenny.

„Doufám, že ne,“ odpoví Cardy.

„Na něj ne. Na Finna. Nedorazil. Vzala jsem si volno z práce a vůbec, abych mohla přijít –“

„To je mi –“ začne Jenny.

„– neomlouvěj se, ty za to nemůžeš,“ dodám rychle. „Ale Finn se zkrátka ani neobtěžoval přijít! Nemáš náhodou jeho číslo? Fakt bych ráda věděla, kde je.“ (Čtete: zmlátila ho, zničila a zabila.)

„Ehm, jo, mám.“ Cardy vytáhne mobil a přejíždí prstem po displeji. Vlasy mu spadnou do očí. Ufff. „Tady.“

Podá mi svůj mobil (svůj vlastní mobil, kterého se dotýkal... kdybych tak byla tím mobilem!). Prstem najdu Finnovo číslo a vytočím ho.

Zvedne to po šestém zazvonění. „Co je?“

„Tady Perla. Kde jsi?“

„Doma. Nech mě bejt.“ A zavěsí.

Na vteřinu ztuhnu, než do mě vjede vztek. Finn Blacklin nebude vytípat Perlu Linfordovou. Takhle to nefunguje. Znovu ho vytočím. Nezvedá to, tak mu zavolám znovu. A znovu. A znovu. A –

„Perlo, jsem nemocnej, jasný? Nech mě na pokoji!“

„Jsi nezodpovědný, nezralý a –“

Oznamovací tón.

Nenávidím ho. I svůj debilní mozek. A vůbec všechno.

* * *

Finn chybí celý týden. Díky tomu vypadá jeho údajná nemoc pravděpodobněji, ale mě to rozhodně neuklidnilo. Když o večerech dělám úkoly, stalkuju ho na Facebooku na střídačku s Cardym. Jsem totiž zářný příklad racionální bytosti.

V pátek večer si chystám šaty na vystoupení a vztekám se při telefonátu s Pipou. „Jemu jsou ty povinnosti úplně fuk,“ vybuchnu a bez ladu a skladu vyhazuju věci ze skříně. „Být předsedou školy, to přece není jen tak! Je to obří zodpovědnost! A přitom je *jasné*, že on se na to úplně *vykašlal!*“

„Perlo, jsem si jistá –“

„Nikdo to ale nevidí! Víím, že je hezkej, ale to ještě neznamená, že bude taky dobrým předsedou! Co to je za logiku?“

„Perlo –“

„A víš co? Vsadím se, že mu je vlastně úplně jedno, že bude předsedou. Je mu to ukradený! Nikdy v životě mu o nic nešlo –“

„Perlo, můžeme se prosím bavit o něčem jiném?“

Jo, není to poprvé tenhle týden, co Pipa poslouchá moje výlevy vzteku.

„Promiň. Já jsem jen – grrr, strašně *naštvaná*.“

„Já víím. Říkala jsi mi to. Už několikrát. Takže, co budeš dneska zpívat?“

Vyjmenovávám naplánované songy, přitom držím telefon mezi uchem a ramenem a oblékám si sukni. (Rozhodla jsem se pro tuhle růžovou minisukni, černou krajkovou halenku a koukala jsem na Youtube, jak se líčí kouřové oči. Cardy z nich bude nadšený. Doufám.) Venku se stmívá, slunce zapadá za stromy na zahradě a na mě pomalu přichází tréma.

„Hele, to je divný,“ přeruším Pipu uprostřed věty.

„Že mě Julian chce vzít do kina, je divný?“

„Ne, ne. Zírá na mě nějaká kočka.“

Dívám se na černou kočku na parapetu. Kolem domu jsou jen

stromy, takže jsem se oblékala s roztaženými závěsy a otevřeným oknem. Přemítám, jak dlouho tam asi sedí.

„Nejspíš se jen zatoulala,“ řekne Pipa.

„Jo, nejspíš,“ souhlasím. Nejspíš je to jen nějaký lom světla nebo tak něco, ale přísahám, že na mě zírá – bez mrkání, nehnutě jako socha. Na chvílku mi to připomene toho koně na oslavě a zachvěju se. Zkusím ji zahnat, ale ani se nehne.

„Perlo?“

„Sorry. Ta kočka je divná.“

„Je to kočka.“

„Jo, ale divná. Znáš ten pocit, jak ti vstávají chlupy na rukou? Tak ten teď mám.“

„Perlo. Je to kočka.“

„Ale pořád se na mě dívá.“

„Takže tě špehuje kočka?“

„Zní to blbě, když to říkáš takhle, ale –“

„Perlo, prostě jsi jen nervózní z toho vystoupení.“

Z vystoupení sice nervózní jsem, ale s tímhle to nemá nic společného. Nicméně je mi jasné, že Pipa mě nepochopí, když se jí to budu snažit vysvětlit, tak toho nechám.

O Filipě Kostakidisové potřebujete vědět dvě věci. Zaprvé, že je to moje nejlepší kamarádka. A zadruhé, že je to ta nejracionálnější osoba na zeměkouli.

Když jsme se seznámily, bylo nám pět. Byly jsme ve školce teprve týden a hrály si na hřišti. „Chceš si hrát?“ zeptala jsem se jí.

„Jo,“ odpověděla.

„Budem si hrát na Sněhurku. Můžu být Sněhurka? Nebo chceš být Sněhurka ty? Klidně budu zlá královna, jestli chceš.“

Pipa ale jen stála.

Rozmrzele jsem zkřížila ruce na prsou. „Vždyť jsem řekla, že můžeš být Sněhurka. Proč nehraješ?“

„Myslela jsem, žes chtěla hrát něco pořádného, jako pexeso nebo tak něco.“

„Tohle je pořádná hra!“

„Ale není *skutečná*,“ ohradila se pětiletá Pipa, otočila se na podpatku a odešla.

Takže moje přátelství s Pipou nezačalo zrovna nejšťastněji. Všechno se změnilo o pár dní později, když jsem si všimla, že mi Finn při čtení pohádky barví konečky culíků zeleným zvýrazňovačem. Začala jsem plakat, Finn se smál a Pipa strávila přestávku se mnou na záchodě a pomáhala mi smýt barvu.

Od té doby se mezi námi opakuje prakticky stále stejný vzorec. Dostanu se do problémů nebo se nad něčím rozčiluju a Pipa se to ze všech sil snaží napravit. Možná že nemá zrovna velkou představitost, ale je to nejvstřícnější a nejvěrnější osoba, co znám. Klidně by si sundala vlastní tričko a dala ho někomu, pokud by ho z nějakého logického důvodu potřeboval.

Zavřu okno a zatáhnu závěsy. Jestli na mě ta kočka chce zírat, tak si bude muset pořídít laserové vidění.

* * *

Už jsem před lidmi několikrát vystupovala, takže nejsem žádný začátečník, ale přísahám, že takhle nervózní jsem ještě nikdy nebyla. A tím nemyslím nějakou lehkou trému – ale studený pot, třesoucí se ruce a to, že samou nervozitou člověk zapomene, jak se jmenuje. Když dorazím do Šafránu, tamní manažer Jean-Paul mi vrazí sklenici vody a odvede mě do své kanceláře, abych se rozezpívala (čti: abych nepřekážela číšníkům). Tam začnu panikařit naplno.

Přesně vidím, jak to dopadne. Vejdu tam, uvidím Cardyho, otevřu pusku a *nevýdám ze sebe ani hlásku*. Všichni se mi budou smát, kromě Edy a Míry, kteří budou zděšeni. I Cardy se bude smát a v pondělí to bude všem vyprávět ve škole a nikdo už mě nikdy nebude brát vážně a –

Dobře, Perlo, uklidni se. Uklidni se. Představ si, co se stane, když to dopadne dobře. Vejdu tam, podívám se na Cardyho, oslním ho a pak se spolu ztratíme do šatny a budeme se líbat a líbat a prsty mu budu čechrat ty dlouhé černé vlasy – teda světlé vlasy, a –

PROČ JE MŮJ MOZEK TAKHLE NA HLAVU GRRR A NEMŮŽU S TÍM NIC DĚLAT?

Jean-Paul mě přijde vyzvednout za pět minut sedm, akorát když jsem se rozezpívala. Restaurace není moc velká, ale je docela zaplněná. Rázně přijdu ke klavíru, sednu si za něj a snažím se na nikoho nedívat. Víím, že tu je Cardy a dívá se, ale kdybych věděla, kde přesně sedí, strašně by mě to vystresovalo.

Nicméně si nemůžu nevšimnout svojí rodiny. Když máte za pěstouny starší sourozence, je to super, protože jsou mladí a v pohodě, takže vás na veřejnosti nebudou ztrapňovat, jenže to samé neplatí o tom Monstru pekelném. „Zdravíčko, Perlíčko!“ zaseptá přes celou místnost a koutkem oka vidím, jak na mě mává. Má na sobě halenku oblečenou na ruby. Typická Helena.

V téhle situaci zatím nula bodů pro mě. Můžu jen doufat, že svět kolem si nevšimnul mojí naprosto trapné potenciální švagrové.

Nachystám si noty na piano a přitáhnu mikrofon. „Dobrý večer,“ řeknu. „Jmenuji se Perla Linfordová a vítám vás v Šafránu.“

Ticho. Nevím, jestli je to zenové ticho, kterým mě přijímají, nebo to ticho, při kterém si říkají, „nesnášíme tě, kde jsou ta shnilá rajčata?“. Na chvíli se vyděsím, ale pak se srovnám. Vždyť jsem tohle zvládla už milionkrát. Budu zpívat, ne vyrábět atomovku.

„Chtěla bych začít písní, kterou jsem sama napsala loni v létě. Bydlím u řeky Miller’s Creek, a když jsem u ní jednou seděla, uvědomila jsem si, jak je tam krásně. Ráda bych se s vámi o tu krásu teď podělila.“

Proč jsem tak příšerná? Co jsem tím vlastně chtěla říct? Cardy se musí smát, až se za břicho popadá.

„Děkuji,“ dodám ještě trapně a začnu hrát.

„Do toho, Perlinko!“

Prosím, ať se Cardy nedozví, že jsem spřízněná s Monstrem pekelným.

* * *

„To je pro dnešek vše – děkuji vám a přeji dobrou chuť,“ řeknu na závěr.

Aplaus není bouřlivý – dočkám se zdvořilého potlesku, po kterém se všichni vrátí k večeři – ale nemyslím si, že se tady někdy tleská bouřlivě. Zavřu klavír a rozhlédnu se po restauraci. Vím, kde sedí naši, a pan Hunter je prakticky hned vedle mě, ale klavír je v rohu, takže na dost stolů odsud není vidět. Což bylo fajn, když jsem hrála, protože jsem mohla předstírat, že tam většina lidí vůbec není. Ale když jsem skončila, potřebuju se ujistit, že skutečně přišel.

Zahrála jsem jeden love song, který jsem pro něj napsala. Ne že bych to řekla nahlas, jasně že ne, ale říkám si, jestli si toho všiml.

A taky jsem hrála asi milion písní o tom, jak je Finn strašně sexy a můj mozek úplně blbej. Zabíla bych se ale, kdyby to někdo dokázal s pomocí Sigmunda Freuda zanalyzovat.

Eda s Mírou na mě mávají, abych přišla za nimi. Poslechnu je. „Byla jsi skvělá, Perli,“ řekne mi Eda a obejmeme mě.

„Ano, skvělá!“ vykřikne Helena a vrhne se na mě. Skoro přitom Edu srazí k zemi.

„Díky,“ odpovím. Míra se natáhne přes stůl a stiskne si mi ruku. Usměju se.

„Byla jsi úžasná, Perlinko! Nahrávací společnosti se o tebe budou –“

„Neviděli jste moje kamarády?“ zeptám se Edy a Míry. Samozřejmě, že jsem se ve skutečnosti chtěla zeptat *neviděli jste Cardyho?* Ale to by si ze mě pak Eda nemilosrdně utahovala ještě nekonečně mnoho let, takže jsem se musela zeptat o něco vágněji. (A Pipa s Julianem

a Tillie tu taky někde budou. Takže tady mám kamarády v množném čísle. To každopádně.)

„Támhle,“ řekne Míra.

Otočím se. A uvidím ho. V potměšlém světle restaurace se mu vlasy lesknou jako zlato. Má na sobě zelené tričko, které mu fakt sekne – nedokážu ani popsat, jak skvěle vypadá. Nedívá se na mě, ale to nevádí, protože na něj aspoň můžu v klidu zírat.

V mých představách s sebou sice nepřivedl milion lidí, ale však víte, že valná většina mých představ je totální propadák.

Jdu je pozdravit: „Ahoj, lidi.“

„Čau, Perlo!“ vypískne Tillie, vyskočí a obejmeme mě tak, že se to hodně podobá Heleně. „Byla jsi skvělá!“

„Ano, bylas skvělá,“ řekne Cardy. Postaví se, nakloní a políbí mě na tvář.

Políbí mě. *Políbí mě.*

„Dík,“ podaří se mi kuňknout.

„Všem ses nám strašně líbila,“ prohlásí Pipa upřímně.

„Dík,“ řeknu ještě jednou a rozhlédnu se kolem stolu. Prakticky všichni, se kterými se aspoň trochu kamarádím, jsou tu – dokonce i ta nová holka Jenny, i když ta, předpokládám, přišla jen ze zdvořilosti. „Kde je Marie?“ zeptám se na první věc, která mě napadne. (A kvůli které taky znám jako nevděčná kráva. „Dík, že jste přišli, moji milí – a kde je ten zbytek?“ Fakt dobrý, Perlo.)

„Nevím – volala jsem jí, ale nikdo to nebral,“ odpoví Tillie. „Celý týden je nemocná, tak bude nejspíš zalezlá v posteli.“

Cardy otvírá pusou. Něco chce říct. Že se mu strašně líbil ten song, který jsem pro něj napsala. A proto sem dneska všechny pozval – aby mi přede všemi mohl říct, že mě miluje, že jsem neuvěřitelná a že mě zbožňuje –

„Myslím, že s tebou chce mluvit pan Hunter,“ řekne.

„Aha, jasně,“ kývnu a odejdu.

Klid, Linfordová, hlavně klid.

Pan Hunter mi vyjmenovává, co všechno jsem udělala blbě, ale skoro ho neposlouchám. Nakonec zhodnotí, že moje vystoupení bylo „dostačující“ (což v jeho řeči znamená... no, nebudu vám lhát, že bylo prostě dostačující). Přesunu se ke své rodině, která na mě mává. „Dáš si dezert, Perli?“ zeptá se mě Míra.

Cukr. Super. „Ano, ráda,“ souhlasím nadšeně a vezmu si menu.

„Co na to říkali tví kamarádi?“ zeptá se mě Eda a nalije si další sklenku vína.

„Že dobrý, myslím,“ odpovím. „Všichni mě chválili.“

„To je jasné!“ vykřikne Helena. „Jsi strašně dobrá, Perlinko! Kéž bych měla taky takový talent!“

„Díky,“ pronesu neurčitě. „Můžu si dát tu čokoládovou pěnu, Míro?“

„Jasňačka,“ kývne Míra. „Edo, Heleno? Dáte si něco?“

„Já ne,“ odpoví Monstrum pekelné. „Po sedmé už žádné sladké!“

Edě zacuká obočí. Míra se na ni přes stůl významně podívá.

Objedná mi u číšníka dezert a pohodlně se usadíme. Helena začne vykládat nějakou historku z novin, a jak si s Edou moc užívaly, když dělaly rozhovor se starostou, věříš tomu, Perlinko, že jsme mluvily se starostou, *takový* sympaťák... Přestanu ji poslouchat. Jen se občas pousměju nebo udělám hmmm, když se zastaví, aby se nadechla. Po očku sleduju svoje kamarády, aby nebylo úplně zjevné, že je pozoruju. No, říkám sice kamarády, ale asi nemusíte být zrovna Einsteini, abyste pochopili, o koho mi jde.

„... a nakonec nám řekl, že se mu žádný rozhovor ještě takhle nelíbil! Věříš tomu, Perlinko?“

„Tý jo,“ prohlásím.

Jenny řekla nějaký vtip a on se mu směje. Přēju si, abych byla Jenny, a ten vtip jsem řekla já a on se smál se mnou a –

„Dezert? Čokoládová pěna a –“

A najednou se moje pozornost rychle vrátí zpět na zem, protože Finn Blacklin pustí můj čokoládový moučník na Míru s Helenou.

„Já se oml –“ vykoktá a vhrne se na zem a začne uklízet. „Moc se omluvám – vůbec nevím, jak – hned přinesu –“

„Co to děláš, Finne?!“ vybuchnu.

„Perlo!“ okřiknou mě Eda s Mírou ostře, ale neposlouchám je. Nemůžu tomu uvěřit. Nemůžu tomu *uvěřit*.

„Co si sakra myslíš, že děláš?!“ vykřiknu znova a postavím se.

„Svou práci,“ procedí Finn skrz sevřené rty a popadne ubrousek z vedlejšího stolu a podává ho Heleně.

„Jakou, házení dezertů po hostech?“

„Jsem číšník. Myslel jsem si, že by ti to mohlo dojít podle té uniformy.“ Ukáže na zástěru s logem Šafránu.

Něco nesrozumitelně zamumlám. Nemůžu uvěřit, že tady pracuje a že mu ty ulízané vlasy tak sluší a že má jeden knoflík na bílé košili rozepnutý a OMG co když mu došlo, kolik z mých songů bylo o něm a –

„Perlo, *sedni si!*“ nařídí mi Eda. „Všichni se na nás dívají!“

Všichni se – panebože, *Cardy* se na nás dívá!

Cítím, jak hořím ve tváři vztekem i ponížením. Nenávidím ho, nenávidím ho, nenávidím ho. Musí si myslet, že jsem hrozná kráva. Nenávidím se, nenávidím všechno, nenávidím svět, nenávidím to tady. Bože můj, bože můj.

„Pardon,“ zamumlám a prakticky uteču na toalety.

Zamknu se na záchodě, sundám prkýnko a obejmu se kolem kolien. Nechci brečet, protože mi pak napuchnou oči, ale nedokážu si pomoci a kvůli tomu nenávidím všechno ještě víc, protože si připadám hloupá a pubertální a já nechci být ani hloupá, ani pubertální.

Proč jsem tak naprosto příšerná? *Proč?*

Vsadím se, že je teď v kuchyni a strašně se směje. A až mu skončí směna a bude odcházet, sejde se s Holly-Anne nebo nějakou jinou

a bude se s ní líbat v autě a vyprávět jí tuhle historku a ona se tomu bude strašně smát. Nebo jí to možná ani nebude vyprávět, protože ji bude divoce líbat na krku nebo někde jinde a já jsem tak pod jeho úroveň, že to ani není vtipné.

Sakra, *zmlkni už*, Perlo!

Tohle je absurdní. Já jsem absurdní. Musím se dát dohromady. Nejsem žádná chudinka, co sedí na záchodě a brečí.

Opláchnu si tvář studenou vodou, až je úplně červená. Opřu se o kraj umyvadla a podívám se na sebe do zrcadla. Mám trochu rozmazanou řasenku, tak si ji smyju. „Perlo Linfordová,“ řeknu svému odrazu v zrcadle, „máš na víc.“

Necítím se sice o moc líp, ale předstíraná odvaha někdy pomáhá.

* * *

Čekala jsem, že se do mě Eda s Mírou kvůli tomu nešťastnému výbuchu pustí, ale přešli to s lehkostí. Trochu je mi to líto, abych řekla pravdu. Nemám dobrý pocit, když nevím, co si o mně myslí.

Nemůžu se ale stresovat kvůli nim. Musím vymyslet, jak napravit svoji reputaci po tom, co jsem se zachovala jako rozmazené děcko.

Rozkřikne se to? Budou se na mě dívat a říkat si: „Ty jo, tady je někdo fakt sexuálně frustrovaný.“ Budou se mi smát do konce života?

Doma se zavřu do pokoje a otevřu si Facebook. Přemýšlím nad různými statusy, ale nakonec se rozhodnu pro „*Někdy se dokážu fakt hrozně vystresovat!*“ Musím dát najevo, že vím, co se stalo, ale že to neberu moc vážně, jako že řvu na číšníky v restauracích pravidelně... ale vtipně.

No, to zní hrozně. Protože jsem hrozná.

Kouknu na seznam lidí, co jsou online, a ano, Cardy je mezi nimi. Což znamená, že si snad všimne mého statusu. Nejlepší by bylo, kdy-

by mi ho olajkoval. *Hařahařaha, je sladce duřevně nevyrovnaná, ale geniální!* pomyslí si. *A jak je kreativní!*

Jé, něco mě napadlo. Jestli si Finn změnil status na „*Perla Linfordová je šílená kráva*“ nebo tak nějak, budu to muset okamžitě nějak vyřeřit.

Kliknu na jeho profil, ale nic nového tam nemá. Projedu mu zeď, jestli mu na ni někdo nenapsal něco jako „Tý jo, takže Perla na tebe prý fakt mega hustě vyjela“, ale zatím to vypadá dobře. Změnil si svůj status z „Je to komplikované“ na „single“ (pravidelně tyhle dva střídá), ale vypadá to, že Holly-Anne je aktuálně v kurzu soudě podle všech těch postů, co mu nechává na zdi.

Holly je nejspíš natolik společensky zdatná, že to zvládá bez výbuchů vzteku uprostřed restaurace.

Eda mi přinese hrnek s čajem a já rychle zaklapnu notebook. Budu ji fakt muset naučit klepat. „Nesurfuj moc dlouho do noci,“ řekne mi se sarkastickým úsměvem.

„Nebudu,“ přikývnu a snařím se neznít moc defenzivně.

„Dobrou, Perli – hele, podívej!“

Podívám se směrem, kterým ukazuje. Ta černá kočka pořád sedí na parapetu a zírání na mě přes síť proti hmyzu.

„To je bizarní,“ prohlásím.

„Ať ti nepřejde přes cestu,“ řekne Eda. „Dobrou.“

„Dobrou, Edo.“

Zavře za sebou dveře. Znovu si otevřu notebook a otevřu si nějaký článek. Jsem odhodlaná si té zírající kočky vůbec nevšimat. Jenže to nejde. Cítím, jak se na mě dívá. Vstávají mi vlasy na hlavě a mám pocit, jako by se mi očima vpjela zezadu do hlavy a –

Počkat. Kdy jsem roztáhla závěsy? A kdy jsem *otevřela okno*?

Vřdyť jsem ho přece zavřela a závěsy zatáhla, ne? Zírání na mě, když jsem se chystala na svoje vystoupení. Telefonovala jsem s Pipou a ta kočka na mě koukala, Pipa se mi smála a já jsem zavřela okno

a zatáhla závěsy. A pak jsem odešla, protože na mě Eda volala, ať si pospíším.

Teď ale je okno otevřené a závěsy roztažené.

Podívám se na kočku. Oplatí mi ten pohled. Jestli se mi to nezdá, tak se vůbec nehýbe, ani packou, ani fouskem.

Ale no tak, Perlo. Musí se to přece dát nějak vysvětlit.

Znovu zavřu okno a sejdu dolů do Mírový pracovny. Musím se držet, abych neběžela.

Míra se na mě překvapeně podívá, když otevřu dveře. „Nemůžeš usnout, Perli?“ zeptá se mě od počítače.

„Tak nějak,“ odpovím. „Hele, neotvíral jsi u mě okno?“

„Ne,“ zakroučí hlavou. „Možná že to byla Eda.“

Možná že ano. Ale –

„Řekneš mi, na čem pracuješ?“ zeptám se ho.

Usměje se. „Jasně. Takže tady...“

Někdo nedokáže usnout, dokud kolem není dokonalé ticho. Mě ticho vytáčí. Míra byl noční pták prakticky od narození, takže v našem domě se v noci vždycky něco děje.

Je fajn vědět, že když nemůžete usnout, můžete se schoulit do růžku v Mírově pracovně a ospale ho sledovat, jak ťuká do klávesnice. A pokud potřebujete uspat, není nic lepšího, než se Míry zeptat, na čem pracuje. Navrhuje softwary a laikům, jako jsem já, to fakt neumí vysvětlovat. Takže ačkoliv ho mám moc ráda, dokáže mě uspat jako nikdy jiný.

A výhodou toho, když vás dokáže uspat jen starší brácha, je, že taky patří mezi těch pár lidí na světě, kteří vás odnesou do postele, když mu usnete v pracovně.

KAPITOLA TŘETÍ

V sobotu ráno si vždycky ráda přispím, ale dneska nemám šťastný den. Zavolá mi manažer z bazénu, abych přišla a vzala dvojitou směnu za Davea, který onemocněl. To je ale překvapení.

„Ahoj, Perli, musíš zavolat jedné profesorce,“ oznámí mi Eda, když se odpoledne vrátím domů.

„Cože?“ zeptám se nechápavě a odhodím Mírovy klíče od auta na poličku.

„Asi před hodinou ti volala profesorka Raová,“ řekne Eda a podává mi lísteček. „Tady je její číslo.“

„To je zvláštní,“ podotknu. „Já nevěděla, že učitelé existují i v sobotu. To nejsou ve svých šuplících?“

„Někde jsem slyšela, že to je častá mylná představa.“

Profesorka Raová to zvedne při čtvrtém zazvonění. „Dobrý den, paní profesorko. Tady Perla,“ řeknu do sluchátka.

„Ahoj Perlo, jak se máš?“

„Mám se dobře – nezlobte se, nebyla jsem doma, když jste předtím volala. Jak vám můžu pomoci?“

„Jen jsem se chtěla zeptat, jestli jsi teď někdy neviděla Marii.“

Zamrkám. „Marii Jessupovou?“

„Ano. Už týden nebyla ve škole a nemáme od ní žádnou omluvu, tak se ji snažíme vypátrat, ale nemůžeme ji nikde sehnat.“

„Vím, že má momentálně rodiče v zahraničí.“

„Kdy jsi ji viděla naposledy?“

„No, asi na té Tilliině narozeninové party minulý víkend ve starých stájích.“

„Díky, Perlo. Zavoláš mi, pokud by se ti ozvala?“

„Určitě. Na shledanou, paní profesorko.“

Položím telefon. „O co šlo?“ zeptá se Eda.

„O Marii,“ odpovím. „Už týden chybí a nikdo ji nemůže sehnat.“

Eda zvedne obočí. „A to se po ní shání až po týdnu?“

„Vedení naší školy zrovna nefunguje jako dobře promazaná mašina,“ namítnu.

„Určitě se o ni nemusí bát.“

„Jo, jo,“ kývnu neurčitě a zmizím do svého pokoje.

Ahoj Marie, dlouho jsem te nevidela! Doufám, že ti není moc blbě – nepotřebujes něco přinést? Pošlu jí esemesku a pak si otevřu počítač. Když chcete vědět, co kdo dělá, začnete na Facebooku. Nemyslím si, že vám může být sedmnáct, můžete žít v tomhle světě a aspoň jednou denně nedat něco na Facebook.

Ale Marie na své zdi nic nemá. Naposledy si status aktualizovala minulý pátek: *„Těším se na Tilliinu narozeninovou mega party!“* Od té doby jí na zeď napsalo pár lidí, ale nikomu z nich neodepsala.

Podívám se na její Tumblr. Od minulé středy nic nepostla – žádné lajky, nic nesdílela, nikde nic. A na Pinterest dala naposledy pár fotek Zayna Malika před víc než týdnem.

Nikde nic. Od té oslavy.

Mám pocit, jako by mi v pokoji klesla teplota aspoň o deset stupňů.

„Hele, Míro, chystáš se dneska ven?“ zeptám se ho v kuchyni a vezmu si kabát.

„Mmm-hmmm,“ přikývne a otočí stránku v novinách. „Jdu s Helenou na večeři.“

„Copak?“ zeptá se Eda.

„Mám trochu starost o Marii. Můžu si půjčit tvoje auto?“

„Jasně,“ odpoví Eda a hodí mi klíčky. „Kam pojeděš?“

„Jen za ní domů. Chci mít jistotu, že je v pohodě.“

„Určitě bude,“ řekne Eda.

„Jo, jo, taky myslím,“ hlesnu.

Musí být v pohodě. V Haylesfordu se nikdy nikomu nic nestalo – na což si moje sestra novinářka často stěžuje.

Marie bydlí na druhé straně města u pláže. Zaparkuju u nich před domem. Nestojí tam žádné auto, ale to ještě neznamená, že by nemohla být doma. Okenice jsou zavřené, ale možná je prostě jen neotevřela...?

Zazvoním na zvonek.

Nic.

Zazvoním mnohem vehementněji.

Nic.

Zaklepu.

Nic.

Boční branka je otevřená, tak dům obejdu zezadu a doufám přitom, že si mě nevšimne žádný ze sousedů a nezavolá na mě policii kvůli nepovolenému vstupu a pokusu o loupež nebo tak něco. Ve filmech vždycky někdo najde otevřené okno, kterým vlez dovnitř a dostane se do baráku. Na to bych neměla odvahu, ani kdybych ho našla. Zkusím aspoň otevřít zadní dveře, jen pro jistotu, ale jsou zamčené.

Tak tahle mise selhala.

Pomaloučku se vrátím k autu, sednu si na sedadlo, ale nenastartuju. Místo toho tam jen tak sedím, jako bych byla soukromý detektiv, který někoho sleduje jako ve starých filmech. Jenže já vlastně nikoho nesleduju. Jen naprázdno zírám na vstupní dveře a zoufale si přeju, aby z nich zničehonic Marie vyšla.

Nemůžu to je tak vzdát a vrátit se domů. „Aha, takže tady není,

tak to bude určitě v pohodě!“ Copak bych to byla za kamarádku? Jenže co mám asi tak dělat?

Cau, nevideli jste teď někdo Marii? natukám do telefonu a pošlu to prakticky všem, koho mám v seznamu. Nejspíš mě to bude stát celý kredit, ale je mi to jedno. Oprůu se hlavou o volant a snažím se přemýšlet jako Veronica Marsová. Kdybych byla Marie, kde bych byla? Kam bych šla?

Do stájí. Tam jsem ji viděla naposledy. Klidně ji můžu začít hledat tam.

Vyrazím na cestu. Nad oceánem zapadá slunce, ale myslím, že stihnu dojet tam i nazpět, ještě než se setmí. Teda, vlastně moc nevím, co čekám, že tam najdu – Marii, jak sedí na zemi a je v nějakém zenovém propojení s tím koněm nebo přírodou nebo co já vím čím? – ale nechci o tom přemýšlet, protože jiné varianty jsou dost děsivé.

Profesorka Raová už určitě všechny obvolala. Možná už ví, kde je. Možná že to celé skončí a doma na mě bude čekat Eda se vzkazem, že všechno je v pořádku a Marie je jen v karanténě kvůli chřipce nebo tak něčemu. Protože teď něco lítá ve vzduchu. Stačí se podívat na Davea. Všichni jsou teď nemocní. To bude určitě ono.

Ale nic se přece nestane, když se tam zajedu podívat. Nemůžu neudělat *nic*.

Vůbec mi nejdřív nedojde, že zrovna jedu ulicí, ve které bydlí Finn. Až když ho zahlédnu, jak si na zahradě před domem hází se svým mladším bráchou. Nemám v plánu zastavit, jenže pak mě něco napadne – Finn s Marií spolu chodili. Jasně, trvalo to asi tak pět minut, ale není to tak dávno. Možná že by mohl...?

Zastavím. Všimne si mě, až když vystoupím, a výraz v jeho tváři mi říká, že neví, jestli má vzít do zaječích, anebo praštit do zdi. „Bože můj, Linfordová, co s tebou je? Už jsem ti říkal, že jsem nechtěl –“
„Zmlkni.“

Jeho bráška obrátí oči v sloup. „Co s tebou ty holky pořád mají za problém, Finne?“

Haha. Finnův bráška je evidentně mnohem víc cool než Finn.

„Takže co, teď mě jako sleduješ?“ zeptá se mě Finn. „Protože já ti říkám, Linfordová, že jestli chceš –“

„Neviděl jsi Marii?“

„Ne. Proč?“

„Zmizela.“

„Zmizela?“

„Už týden nebyla ve škole a nikdo ji neviděl.“

Finn zakleje.

„Mamka tě zabije, jestli se dozví, cos řekl.“

„Zmlkni, Matty,“ zarazí ho Finn. „Byla jsi u ní doma?“

„Právě odtamtud jedu. Chci se zajet podívat k těm stájím, ale zahlédla jsem tě, tak jsem si řekla, že se zeptám, jestli třeba něco nevíš. Ale zjevně ne, takže se měj.“

„Pojedu s tebou.“

„To teda ne.“

„Ale ano.“

„Ne, nepojedeš,“ odmítnu rázně. „Nazdar.“

Popadne mě za ruku a já se mu vytrhnu. „Nedotýkej se mě.“

„Promiň – promiň. Hele, jestli se Marii něco stalo, nemůžeš tam jet sama. Je to nebezpečný.“

Skoro mu řeknu, že se o sebe dokážu postarat, děkuji za optání, ale vzpomenu si na toho černého koně. Jak se mu leskla kůže a jak měl úplně černé oči. „Jestli se nebudeš chovat naprosto slušně, jednu ti vrazím,“ pronesu varovně.

„Slibuju, slibuju,“ kývne a zvedne ruce. „Matty, řekni mamce, že jsem šel na chvíli ven, ano?“

„Se svou *holkou*?!“

„NE!“ ohradíme se oba dva.

Alespoň na něčem se evidentně shodneme.

„Podívej se na můj telefon, prosím,“ požádám ho, když se rozjede-me. „Poslala jsem před chvílí skupinovou zprávu, jestli někdo Marii neviděl – třeba už mi někdo odepsal.“

Vezme si můj telefon. „Jaký máš pin?“

„1402.“

Podívá se na mě úkosem. „Tvoje narozky?“

„Naše narozky,“ opravím ho.

Jeho. Moje. Cardyho.

Mariiny.

„Odepsal někdo?“ zeptám se.

„Tři lidi,“ odpoví. „Nikdo ji neviděl.“

„No, pořád to není moc dlouho. Nejspíš přeháníme.“

„Nepřeháníme.“

„Panebože, Finne, to neříkej.“

„Je to tak.“

Pevně stisknu volant.

„Mám z toho špatný pocit,“ řekne Finn. Nechci s ním souhlasit.

Když dojedeme ke stájím, akorát se stmívá. Dostala jsem další dvě esemesky – nikdo Marii neviděl. Už fakt vyšiluju a v takovéhle situaci s sebou fakt nechcete mít svého nepřítele z dětství. Před ním vyšilovat nechci, jinak se mi bude smát do konce života.

„Máš nějakou představu, co hledáme?“ zeptá se mě Finn.

„Něco. Cokoliv. Nevím,“ odpovím. Slunce už skoro úplně zapadlo za hory a buš kolem stájí je tmavá a temná. Zachvěju se a není to zimou.

Projdeme prázdné budovy. Kdyby tu na zemi neleželo pár rozbitých flašek, nikdy by vás nenapadlo, že se tu konala nějaká party. Všude pusto prázdnou. Nevím, co jsem čekala –

„Perlo,“ řekne Finn. Ukazuje na něco barevného v trávě asi tři metry od nás.

Polije mě studený pot.

S velkou obezřetností k tomu dojdeme. Mám úplně sevřený žaludek. Chci tu mít Edu a Míru a chci jít domů, tohle se neděje, tohle se neděje, tohle se neděje.

Je to bota. Červená saténová bota na vysokém podpatku.

Mariina bota.

* * *

Následující hodiny jsou příšerné.

Jdeme na polici. Nejdřív s námi nechtějí mluvit, protože, chápete, copak je bota nějaký důkaz? Jenže když zavolám profesorce Raové, která za námi přijede a řekne jim, že Marie už týden nebyla ve škole, začnou nás brát vážně. Pošlou hlídku do stáji i k Marii domů. Musíme s Finnem zůstat na stanici, kdyby se nás chtěli ještě na něco zeptat, i když nemám ani tušení, co bych jim ještě mohla říct. Sedíme na plastových židličkách a zíráme do zdi. Snažím se pravidelně dýchat. Nádech, výdech, nádech, výdech, nádech, výdech. Zavolali Edu s Mírou i Finnovy rodiče, ale ještě nepřijeli. Jsme tu s Finnem sami. Spolu s tou příšernou a chladnou realitou.

Marie zmizela. Už před týdnem. A nikdo si toho nevšiml.

„Chcete něco přinést?“ zeptá se nás mladý policista, který se vynořil zpoza rohu. „Vodu, čaj...?“

Zakroutím hlavou.

„Můžeme už jít?“ zeptá se Finn.

„Ještě ne. Musíte mít trochu trpělivosti.“

„Umřela nám kamarádka a vy chcete, abych byl *trpělivý*?“ zeptá se Finn a postaví se. „S tím jdi, kámo, do hajzlu. Do hajzlu se vším. Do hajzlu –“

„Marie neumřela!“

Ticho.

„Nemohla umřít,“ zašeptám.

Nebudu brečet. Tím to jenom potvrdím, jestli začnu brečet.

Policista odejde. Nejspíš ho můj citový výlev vyděsil. Chvilí potichu sedíme. Snažím se nebrečet, ale po tváři se mi koulejí slzy samy od sebe, tak se aspoň snažím nevzlykat. Finn sedí s hlavou mezi koleny, trhá nohama a zhluboka dýchá nosem. Pak zničehonic zanadává, postaví se a kopne do židle, až ji převrátí.

Párkrát se zhluboka nadechne. „Promiň,“ hlesne.

Neodpovím. Nemůžu.

„Hele, jsi v pohodě?“ zeptá se mě a položí mi ruku na rameno.

Ucuknu.

„Promiň,“ zopakuje.

Znovu se odmlčíme a Finn začne pochodovat po místnosti. Tíše nadává a ruce má sevřené v pěst. Napadne mě, jestli by mi ruce v pěst a pochodování nepomohly, ale nechci se hýbat. Jsem jako panenka z porcelánu na kraji vysoké policičky. Stačí závan větru a já se převrátím a roztrhám na tisíc kousků.

Určitě bude v pořádku, opakuju si v hlavě. Určitě bude v pořádku. Určitě bude v pořádku. Určitě bude v pořádku.

Marie byla moje spolužačka už od školky, ale pořádně jsme se seznámily až před dvěma lety. Ne že bychom se předtím neměly rády nebo tak něco, jen jsme se kamarádily s jinými lidmi. Sice jsme se na chodbě vždycky zdravily a tak, ale skamarádily jsme se, až když spolu Cam s Annabel začali v deváté třídě chodit a naše společenské kruhy se protnuly. Letos jsme spolu měly seminář základů společenských věd – bylo nás tam málo, a tak jsme si sedly spolu.

Vyprávěla mi, jak jsou její rodiče pořád v tahu – že jsou velcí cestovatelé. Marie ráda vařila, a když byli pryč, pořádala velké gurmánské hostiny. Na pár z nich jsem byla – a na jedné jsme se s Holly-Anne skoro porvaly a Marie musela zasáhnout. Měla lesklé vlasy, které jí vždycky při chůzi vlály. Od patnácti do šestnácti chodila s Julianem, dokud se s ní nerozešel kvůli Tricii. Pak si začala s Finnem, aby

se z toho dostala, a nakonec se rozhodla, že pokud chce být dobrá studentka, nemá čas na kluky. Byla hezká a chytrá a milá.

Byly jsme stejně staré. Žila úplně stejně dlouho, jako já.

A teď – a teď...

Možná že tu botu jen ztratila. To se mohlo stát. A byla moc opilá na to, aby ji našla. Možná že je zavřená doma – spí, protože je nemocná. Nijak jsem její dům neprohledávala nebo tak. Dělán z komára velblouda. To bude ono. Určitě bude.

„Přijeli vaši příbuzní,“ oznámí nám policista, když vejde do místnosti. „Můžete jít –“

„- ach, *Finne!*“ vykřikne Finnova matka. Přiběhne ke svému synovi a obejmě ho. „Jsi v pořádku? Tak jsem se bála –“

„Perli?“ hlesne Míra.

Jeho hlas mě zlomí. Vyběhnu k němu, obejmu ho a zanořím mu tvář do horkého a tak dobře známého těla a vzlykám a vzlykám a vzlykám.

* * *

Edu odvolají do práce – ukáže se, že pohřešované dívky jsou velkou novinou – takže když dorazím domů, hned volám Pipě. V žádném případě teď nemůžu být sama, a i kdyby u mě Míra rád seděl, vím, že musí dokončit velký projekt. A kromě toho se se starším bráchou nemůžete bavit o věcech stejně jako s nejlepší kamarádkou.

Pipa přijde během chvilky, protože je prostě skvělá. Přinese plněné řecké vinné listy a baklavu. Pořádně se nacpu a vyprávím jí přitom tu příšernou historku. Nic na ni neříká. Netlačí na mě, abych mluvila dál, když se potřebuju odmlčet. Nedává mi ani nepříjemné otázky jako policie. Nepřipomíná mi, jak moc je to moje vina. Jen poslouchá.

„Zkusil někdo sehnat její rodiče?“ zeptá se, když domluví.

„Myslím, že ano, ale jsou někde v zámorí.“

„Policie je určitě vypátrá.“

„To doufám.“

„Je to trochu zvláštní, že jim nedošlo, že není doma – jako že se jí nesnažili dovolat.“

„Možná že prostě předpokládali to, co všichni – že je za tím nějaké rozumné vysvětlení.“

Odmlčíme se.

„Jenže my s ní trávili čas.“ Ta slova ze mě vytrysknou úplně sama od sebe. „My s ní chodíme do školy a vidáme ji každý den. To my jsme – to my jsme si ani neuvědomili –“

„Perlo, tohle není tvoje vina,“ prohlásí Pipa odhodlaně.

„Byla pryč celý týden a já si toho vůbec nevšimla!“

„A ty jsi jediná osoba v Haylesfordu, která měla Marii nepřetržitě hlídat?“

„Kdo jiný by si toho měl všimnout?“

„Proč bys to měla být ty?“

„A proč ne? Sedím vedle ní na základech společenských věd skoro každý den! A věděla jsem, že ji jmenovali místopředsedkyní školy, a ani jsem se jí to nesnažila říct a –“

„Takže nikdo jiný Marii neznal?“

„Jasně že jo, ale –“

„Nejsi jediná, Perlo, kdo si toho nevšiml. Já si toho nevšimla.“

„Ale tys k ní neměla tak blízko.“

„Ale pořád s ní chodím do školy, nebo ne? Nikdo z jejích kamarádů si toho nevšiml. Nejsi jediná.“

Odmlčím se.

„A jestli se z toho budeš obviňovat, tak tě zabiju, jasný?“ prohlásí Pipa.

Konečně se pousměju, i když jen zlehka. „Jasný.“

„Myslím to vážně,“ pokračuje Pipa. „Neschováš se přede mnou, Perlo Linfordová, vidím ti až do srdce. A řeknu ti jednu věc: přísahám, že nejsi centrem vesmíru, aby tě všichni obviňovali.“

Zůstane u nás fakt hodně dlouho. Navrhne mi, že i přespí, aby měla jistotu, že jsem v pohodě, ale nedovolím jí to. Myslím, že si na chvíli sednu ke klávesám a budu se vyzpívávat ze svých pocitů, a nechci, aby se kvůli tomu nevyspala. Nechá mi tu baklavu – nebo teda ten kousek, co jsme ještě nedojedly. Odnesu si ji do kuchyně a pomalu ji dojídám u hrnku čaje a zírám přitom z okna.

Je tichý večer. Když se zaposlouchám, slyším šumění řeky a zurčení vody přes kameny. V měsíčním svitu vypadají stromy jen jako tmavé siluety, které se ohýbají a tančí ve větru. Stejně jako během jakéhokoliv červencového večera, kdy jsem se dívala ven. Jenže už nic není stejné.

Někde tam za těmi tmavými stromy je Marie. Nemá cenu předstírat, že je někde jinde. Já jsem tady v teple s čajem a koláčem a uklidňující přítomností svého bratra ve vedlejší místnosti, ale ona je někde venku, v zimě, sama a vyděšená, nebo –

„Perli,“ osloví mě Eda.

Rychle se otočím a skoro přitom rozliju čaj. „Neslyšela jsem tě,“ řeknu. „Co se děje?“

Protože něco se děje. Má to vepsané ve tváři. „Mám zprávy,“ odpoví jemně. „Volali nám do novin před půl hodinou. Našli –“ zarazí se.

„Řekni mi to, Edo.“ Klouby mám úplně bílé, jak pevně svírám hrnek s čajem.

„Našli Mariinu druhou botu,“ hlesne.

„Kde?“

Eda zavře oří a zhluboka se nadechne. „V řece, Perli. Našli ji v řece.“

* * *

Eda s Mírou chtějí, abych nešla do práce ani do školy, ale odmítnu. Nejsem si jistá proč, ale mám pocit, že se musím držet své každodenní rutiny. V bazénu za mě stejně nemá kdo vzít směnu, a kdybych

nešla do školy, co bych dělala? Nechce se mi ploužit samotná po domě. Nechci být sama.

Ve škole je pochopitelně pochmurno. Hned ráno se koná celoškolský shromáždění, kde všem vysvětlí, co se stalo, a ředitel Day slíbí, že nám dá vědět, jakmile se něco dozví. „Jestli jste někdo minulý týden Marii Jessupovou viděli,“ prohlásí, „je opravdu důležité, abyste nám o tom řekli.“

Ale nikdo nic neříká.

Jestli se ten den někdo něco naučí, já to rozhodně nejsem. Nemyslím, že by se kdokoliv něco naučil. Profesorka Raová nám v dějepise milostivě jen zadá text k přečtení – nikdo by jí stejně nedokázal odpovédět na žádnou otázku. Vlastně jsem si jistá, že nikdo neotočí ani jednu stránku. Já teda určitě ne. Nemyslím, že by mi ta slova dávala smysl, kdybych se je snažila číst. Dokonce i Finn jen mlčky sedí.

Znamená to, že jsme všichni v šoku?

Lidi mezi sebou mluví akorát o přestávkách a na obědě – ale i v těchhle chvílích bych řekla, že slyším víc pláče než mluvení. Holly-Anne se dokonce propracuje až do hysterického záchvatu a musí jít domů. Myslím, že se prostě snaží vytěžit z téhle tragédie, co nejvíc to jde, ale pak mi dojde, že jsem zlá. Kamarádila se s Marií déle než já.

Používání minulého času v souvislosti s Marií se v průběhu dne rozšíří jako nějaká choroba.

Během polední pauzy přší, takže nakonec obědváme v knihovně. Cardy sedí tak blízko vedle mě, že cítím teplo i vlhkost jeho vlasů, a je mi hrozně z toho, jak se díky tomu cítím. „Nemůžu tomu uvěřit,“ řekne Cardy. „Je to prostě – neuvěřitelný.“

„Pořád mám pocit, že musí každou chvíli přijít,“ prohlásí Tillie. „Že otevře dveře a zeptá se, proč jsou všichni tak smutní.“

„Mluvili jste někdo s Julianem?“ zeptá se Annabel. „Jak mu je?“

„A kdo je Julian?“ zeptá se Jenny. Zacloumá mnou iracionální vztek, že tu s námi je. Nikdy Marii ani *neviděla*.

„Julian – však víš, ten vysoký, co má zrzavé vlasy a pihy,“ odpoví Annabel. „Chodí teď s Pipou, ale předtím byl dva roky s Marií.“

„Je s ním Pipa,“ dodá Tillie. „Je z toho dost špatný, Pipa mu pomáhá.“

„Bylo to od tebe s Finnem hodně odvážný, že jste se Marii vydali hledat,“ prohlásí Cardy.

Chvilí neodpovídám. Je slyšet bzukot zářivek nad námi. Jedna poblikává. Něco je ve vzduchu. „Jen jsem se chtěla ujistit, že je v pořádku,“ pronesu. „Nemyslela jsem na to, že dělám něco odvážného.“

Cardy mě obejmě kolem ramen a stiskne mě. Celé tělo mi zalije teplo a cítím se hrozně, hrozně, hrozně. „Udělalas jsi správnou věc, Perli,“ řekne mi.

„Jen jsem něco chtěla udělat,“ odpovím a koušu se do jazyka, abych zahnila slzy. „Nechtěla jsem, aby to všechno byla moje vina.“

„Proč by to měla být tvoje vina?“ zeptá se Jenny, ale nestihnou jí odpovědět, protože za námi přijde profesorka Raová a ve tváři má výraz, který mi připomene Edu, když mi přišla říct o té botě.

To ne.

„Mohli byste prosím všichni přijít do třídy?“ požádá nás.

„Stalo se něco?“ zeptá se Cardy.

„Prostě tam hned přijďte,“ zopakuje profesorka Raová.

Ucítím, jak se na sebe všichni zděšeně dívají. Já ale vím, že se na nikoho nechci ani podívat, jinak se sesypu. Všichni pomalu vstávají a odcházejí.

„Chceš –“ nadechne se Jenny.

„To je dobrý,“ zarazí ji Cardy.

Jenny odejde a já jsem moc ráda.

„Jsi OK, Perlo?“ zeptá se mě Cardy.

Kousnu se do rtu. Nechce se mi odsud, nechci nikam jít ani se dozvědět žádné novinky.

Cardy mě pořád drží kolem ramen a vede mě do učebny. Neměla